

slaget rummer, og som formentlig er tilstrækkeligt drøftede fra de forskellige Partiers Side under Lovforslagets tidligere Behandling her i Tinget. Jeg skal kun udtale min Glæde over, at Lovforslaget nu endelig er blevet vedtaget i det andet høje Ting, og at der gennem dette Lovforslag, som forhaabentlig ogsaa snart vil blive vedtaget i dette høje Ting, gives danske Kvinder den samme Adgang som Mænd til at beklæde Stillinger og Hverv med den Begrænsning, som findes i Lovforslagets andet Stykke.

Fra Venstrepartiets Side kan vi med saa meget større Glæde modtage Lovforslaget, som det fremtræder med den Bestemmelse i andet Stykke, som vi under den tidligere Forhandling sammen med det konservative Folkeparti stillede som Ændringsforslag, men som den Gang ikke kunde blive vedtaget i Folketinget. De senere indløbne Besvarelser fra Menighedsraadene Landet over angaaende Ønskeligheden af at indføre kvindelige Præster viser i høj Grad, hvad jeg allerede ved Lovforslagets første Behandling her i Tinget betonede, at der paa dette Tidspunkt ikke var Sympati og Stemning for Gennemførelse af en kirkelig Reform som Indførelse af kvindelige Præster, at det ikke var det kirkelige Liv, som fremkaldte Lovforslaget om Kvinders Adgang til præstelige Embeder, men at det var en egenmægtig Beslutning, som den daværende radikale Regering tog uden at være i Kontakt med største Parten af det danske Kirkefolk. Lige siden det ved Grundloven af 1849 blev fastslaaet, at den danske evangelisk-lutherske Kirke skulde opfattes som en Folkekirke og ikke som en Statskirke, har Rigsdag og Regering vist megen Forstaaelse, synes jeg, i Lovgivningen om Kirkens Anliggender. Det har altid været Livet, som rørte sig i Folkekirken, der fremtvang Lovene. Jeg behøver blot her at nævne Loven om Sognebaandsløsning, Loven om Valgmenigheder og Loven om Brug af Kirker, og hvad de kirkelige Frihedslove nu hedder, som alle er Tinget bekendte. Alle er de fremkommet som et Svar paa en Røst fra Kirkefolket, paa Ønsker om nye udvidede Former for Kirkens Liv; alle er de et Svar paa et aandeligt Livskrav. Men noget saadant forelaa aldeles ikke, da den radikale Regering forelagde sit Lovforslag om Kvinders Adgang til Embeder, som blandt andet gik ud paa ogsaa at aabne Kvinder Adgang til Præsteembeder. Der var den Mangel ved dette, at der ikke laa noget kirkeligt Livskrav bagved det. Hermed er ikke sagt, at det alene var

Præsterne, som ikke ønskede kvindelige Kolleger, men Svarene fra Menighedsraadene, som vi nu har for os, giver en klar Forstaaelse af, at en Gennemførelse af denne Reform i Øjeblikket af den allerstørste Del af Kirkefolket vilde føles som et Overgreb af Lovgivningsmagten. Rigsdagen vilde herved give en Lov, som ikke havde det aandelige Livskrav bag sig. Dette havde vi indenfor Venstre her i Landstinget en klar Følelse af og kunde derfor tidligere ikke gaa med til denne Reform i vort Kirkeliv, men foreslog som Ændringsforslag den Bestemmelse, der nu fremtræder i Lovforslagets andet Stykke.

Samtidig med, at jeg omtaler dette, vil jeg dog ikke undlade at føje til som en ganske personlig Bemærkning, at jeg oprigtigt vil ønske, at det maa komme til at staa klart for kirkeligt sindede Mennesker, ikke mindst for vore danske Præster, at Kvinden med de ganske særlige Evner, hun er udrustet med, sikkert i alt for ringe Grad bliver taget i Brug indenfor det kristelige Menighedsarbejde. Om man vil kalde hende for kirkelig Medhjælper, Kapellan, Menighedsarbejder, Evangelist, eller hvad det nu skal være, er mindre vigtigt; men vi trænger, synes jeg, navnlig i vore større Sogne til at faa oprettet Stillinger, lønnede Stillinger, for Kvinder med passende teologisk Uddannelse og med de for Kvinden særlige Evner til at tale med gamle og syge, tale og synge med Børn og Konfirmander, holde Børnegudstjeneste og Møder særlig for Kvinder og unge Piger, aflægge Besøg i Arrester og Hospitaler o. s. v. Kvinden kunde her komme til at gøre en meget stor Indsats i vort kirkelige Liv, og navnlig i større Sogne, hvor der nu ansættes Kapellaner, kunde der i Stedet for ansættes en Kvinde, som kunde aflaste Sognepræsten ved at gøre dette af mig nævnte kirkelige Menighedsarbejde, saaledes at Sognepræsten i højere Grad kunde ofre Tid og Kræfter til det, man kalder den særlig præstelige Virksomhed. Det er i Grunden urimeligt, som det nu som oftest er Tilfældet, at med Undtagelse af ganske faa lønnede Kvinder indenfor Indre Mission og lønnede kvindelige Sekretærer ved Kristelig Forening for unge Kvinder er de fleste Kvinder, som gør et Menighedsarbejde, altsaa kirkeligt Arbejde — og af disse findes der maaske endog flere end Mænd i vort Land, bortset fra Præsterne —, henviste til at øve deres Menighedsarbejde i den knappe Fritid, de har tilovers efter at have udført deres daglige Gerning. Denne frivillige Hær af Menighedsarbejdere kan vi selvfølgelig ikke